

Даний алгоритм має одне ключове місце, де порівнюються витрати на впровадження заходів щодо ліквідації відхилень з максимально припустимим бюджетом проекту. У разі перевищення витратами рівня максимального бюджету заходи не впроваджують і навпаки.

Розроблений алгоритм допоможе керівникам проектів вчасно виявляти та ліквідувати відхилення від запланованих параметрів, що, у свою чергу, дозволить зменшити розміри незапланованих витрат у проекті за порівняно невеликий проміжок часу.

Використана література:

1. Кожушко, Л. Ф. Управління проектами: Навч. посіб. / Л. Ф. Кожушко, С. М. Кропивко. – К.: Кондор-Видавництво, 2015. – 388 с.
2. Петренко, Н. О. Управління проектами: навчальний посібник. / Н. О. Петренко, Л. О. Кустріч, М. О. Гоменюк. – К.: «Центр учбової літератури», 2015. – 244 с.

Теоретичні основи визначення поняття «інноваційна активність» підприємства

Слісін В. А., здобувач вищої освіти за другим (магістерським) рівнем

2 курсу спеціальності «Публічне управління та адміністрування»

Національного фармацевтичного університету

Науковий керівник: Миколенко О. П., к.е.н., доцент кафедри менеджменту і адміністрування Національного фармацевтичного університету

Досліджуючи проблемні аспекти активізації діяльності виробничих підприємств будь-якого регіону на основі інновацій, першочерговим завданням є визначення суті категорії «інноваційна активність». Спираючись на різні теоретичні надбання, проведено класифікацію понять. Незважаючи на розбіжності щодо розуміння змісту інноваційної активності підприємства, тлумачення цього поняття можна звести до трьох головних підходів. Розглянемо більш детально особливості трактувань інноваційної активності підприємства в межах кожної групи.

Найпопулярнішими є дві точки зору: перша розглядає інноваційну активність як цілеспрямовану діяльність в сфері створення і впровадження нововведень, а друга – як характеристику інноваційної діяльності, що відображає можливості підприємства оновлювати елементи виробничої інноваційної системи. Відповідно до першої точки зору категорія «інноваційна активність» ототожнюється із інноваційною діяльністю та охоплює «комплекс дій, що спрямовані на розробки та запровадження нових чи удосконалених продуктів, технологічних процесів, способів, пов'язаних із реалізацією інноваційної продукції» [1]. Відповідно, система показників, на основі яких визначають рівень інноваційної активності підприємства, включає діагностику показників ефективності та результативності діяльності підприємств в сфері інновацій.

Інший підхід до розуміння змісту інноваційної активності розглядає це поняття як характеристику, що відображає спроможність підприємства здійснювати інноваційні зміни. Саме ця властивість є головним критерієм віднесення підприємства до інноваційно-активних. Дане трактування як здатність до здійснення інноваційних перетворень у виробничій діяльності не є достатньо обґрунтованим, бо наявність інноваційних ресурсів лише сприяє успішному впровадженню інновацій. Однак,

можливість мобілізувати інноваційний потенціал ще не гарантує інноваційної активності підприємства.

Третя група визначень трактує інноваційну активність підприємництва як ознаку його інноваційної діяльності, економічна суть якої пов'язана з інтенсивністю дій щодо створення та впровадження нововведень. У працях Федулової І.В., інноваційна активність «характеризує не тільки динаміку, але й інтенсивність змін щодо проведення на підприємстві ефективної інноваційної діяльності» [2]. Автор підкреслює, що із метою об'єктивної оцінки величини рівня іноваційної активності підприємства необхідно використовувати перелік кількісних і якісних показників, які не лише допомагають проаналізувати ефективність використаних природних та виробничих ресурсів, але й оцінити результативність інноваційного підприємництва, виявити внутрішні чинники, що позитивно впливають на реалізацію інноваційних програм і завдань.

Розглянувши різні підходи до визначення поняття «інноваційна активність», можна зробити висновок про необхідність впровадження такої системи оцінювання інноваційності підприємства, яка б забезпечила об'єктивність і стала основою для формування стратегії розвитку інноваційного потенціалу підприємств.

Використана література:

1. Федулова І. В. Дослідження інноваційної активності промислового підприємства / І. В. Федулова // Теоретичні та прикладні питання економіки: Зб. наук. праць. – Вип. 26. – К.: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2011. – С. 121–127.

2. Інноваційний розвиток підприємства: Навч. посіб. / За ред. П. П. Микитюка. – Тернопіль: ПП «Принтер Інформ», 2015. – 224 с.

Кластерна структура як чинник інвестиційної привабливості регіону

Іванов¹ М. Є., Сокол² О. А., Живора³ Н. В., Погорєлов³ С. В.

¹ НДЦ індустріальних проблем розвитку НАН України; ² Харківський національний університет ім. В.Н. Каразіна; ³ Національний фармацевтичний університет

Фундаментом сталого розвитку економіки регіону на найближче майбутнє є залучення інвестицій та створення сучасних наукоємних виробництв. Регулювання зовнішньоекономічної діяльності в Україні здійснюється в тому числі і органами місцевого управління зовнішньоекономічною діяльністю (органи місцевого самоврядування, територіальні підрозділи (відділення) органів державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності України) [1].

Враховуючи особливості Харківського регіону, а саме наявність великої кількості закладів вищої освіти та молоді, яка навчається в цих закладах; стрімкий розвиток ІТ сектору, фармацевтична промисловість, наука та освіта; потужний промисловий потенціал та ін., саме Харківський регіон має великий потенціал для подальшого розвитку економіки шляхом залучення інвестицій у різні галузі.

Харків небезпідставно вважається студентською столицею України. Фармацевтичний ресурс Харківській області унікальний. Це наука та промисловість, дослідження, розробка та виробництво лікарських препаратів. На території області виробляється близько 300 лікарських препаратів, діагностичних засобів, ветеринарні